

IVANA TRUMPOVÁ

JAK VYCHOVAT TRUMPA

Mladá fronta

Jak vychovat Trumpa

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.mf.cz

www.e-reading.cz

www.palmknihy.cz

MLADÁ FRONTA

Ivana Trumpová

Jak vychovat Trumpa – e-kniha

Copyright © Mladá fronta, a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

IVANA TRUMPOVÁ

JAK VYCHOVAT
TRUMPA

Mladá fronta

Z angličtiny přeložila Helena Hartlová

Ivana Trump: Raising Trump
Gallery Books
An Imprint of Simon & Schuster, Inc.
1230 Avenue of the Americas
New York, NY 10020

Copyright © 2017 by Ivana Trump
Translation © Helena Hartlová, 2017
All rights reserved.

ISBN 978-80-204-4831-6 (tištěná kniha)
ISBN 978-80-204-4924-5 (ePDF)
ISBN 978-80-204-4923-8 (ePUB)
ISBN 978-80-204-4925-2 (Mobi)

Věnování

Mým třem báječným dětem, Donovi, Ivance a Ericovi, díky nimž je můj život naplněný a zábavný.

Mým rodičům a mým prarodičům, kteří mi věnovali všechnu lásku světa.

Trudy, Bridget, Dorothy a Davidovi za pomoc na každém kroku této cesty.

A Donaldovi, otci dětí a mému drahému příteli.

ÚVOD

Není nic horšího než zkažení bohatí spratkové, nemám pravdu? Člověk má chuť vyrvat jim tu stříbrnou lžičku z pusy. Bez dlouhého přemýšlení vám nejspíš přijde na mysl pár dospělých dětí superboháčů s jejich zlostnými scénami při cestování letadlem, zatčeními za jízdu v opilosti, video-nahrávkami při sexu. Tyhle děti promarnily všechny výhody, kterých se jim dostalo.

Moje tři děti - Donald Junior, Ivanka a Eric - jsou pravým opakem toho všeho. Během loňské otcovy kampaně je lidé chválili pro jejich inteligenci, rozvahu, oddanost a sebejistotu. Mnoho Američanů si utvořilo první dojem z mých dětí při nominačním sjezdu Republikánské strany v červenci 2016, kde všichni tři promluvili na podporu otcovy kampaně.

Sledovat úspěch vlastních dětí na světové scéně je pro matku - dokonce i pro matku, která prožila v centru pozornosti médií čtyřicet let - zážitkem plným pokory. Někteří lidé považují ty tři za největší úspěch Donalda Trumpa - patří mezi ně i Hillary Clintonová. V debatě prezidentských kandidátů na městské radnici v říjnu loňského roku chtěl muž z publika po obou uchazečích, aby uvedli jednu věc, které si na protikandidátovi váží. „Vážím si jeho dětí,“ řekla Hillary. „Jeho děti jsou neuvěřitelně schopné a loajální, a to myslím o Donaldovi hodně vypovídá.“

Věřím, že uznání za výchovu tak skvělých dětí patří mně. Já měla na starosti výchovu našich dětí před rozvodem a měla jsem je ve výlučné péči po našem rozchodu. Já rozhodovala o jejich školách, aktivitách, cestách, péči o ně i o jejich kapesném. Když každý z nich dokončil vysokou školu, řekla jsem svému bývalému manželovi: „Předávám ti hotový produkt. Teď je řada na tobě.“

Donald mi možná nebyl tím nejskvělejším manželem, je ale dobrým otcem. Ony ho zjevně zbožňují a jsou vůči němu naprosto loajální. Kdyby byl hrozný otec, chovaly by se k němu jinak. Pokud dostane Donald chuť napsat knihu o otcovství, s radostí si ji přečtu, ale *Jak vychovat Trumpa* je můj příběh, můj pohled na to, co jsem dělala a co stále dělám pro svou rodinu.

Vychovávat tři děti coby matka pracující na plný úvazek nebylo snadné, ani s chůvami. Během mého čtrnáctiletého manželství s Donaldem jsem navrhovala interiéry pro hotely Grand Hyatt a Trump Tower, byla jsem prezidentkou a výkonnou ředitelkou Trump Castle (pokud vím jako jediná žena ve vedení kteréhokoli kasina na světě) a prezidentkou a výkonnou ředitelkou hotelu Plaza, přičemž jsem roku 1990 získala prestižní ocenění *Hoteliér roku*. Napsala jsem tři mezinárodní bestsellery a vydělala desítky milionů prodejem oblečení, parfémů a šperků se značkou House of Ivana v sítích televizního prodeje HSN Tampa, QVC London a TSC Canada. Přesto jsem, bez ohledu na to, jak moc jsem měla napilno, každé ráno snídala se svými dětmi. Každý večer jsem s nimi seděla u večeře a pomáhala jim s domácími úkoly (milovala jsem algebru), teprve potom jsem se v róbě od Versaceho vydala na nějakou charitativní akci. S dětmi jsem společně oslavovala, cestovala i truchlila. Naše pouto bylo a stále je tím nejcennějším, co máme.

Podle všeho se z Dona Juniora, Ivanky a Erica jakožto dětí rozvedených rodičů obklopených bohatstvím a nevyhnutel-

ně slavných mohly stát ty nejzničenější, nejzdrogovanější bohaté chudinky této planety. Namísto toho jsou z chlapců oddaní manželé a otcové, a společně řídí společnost v hodnotě mnoha miliard dolarů. Ivanka je báječná matka a manželka, má svou vlastní značku oblečení, šperků a obuvi, napsala dvě knihy (věřím, že k té nejnovější nazvané *Women Who Work* jsem ji inspirovala já), teď je asistentkou svého otce, prezidenta Spojených států, a aktivně usiluje o zlepšování života žen a dětí. Myslím si, že Ivanka sehrála v Donaldově vítězství velkou roli. Voliči se na ni podívali a pomysleli si: „Ta se mi líbí. Té věřím. Svého otce miluje. Nemůže být až tak špatný.“ Kdoví? Jednoho dne by se mohla stát první ženou – a první židovkou – v prezidentské funkci.

Lidé se mě často ptají na tajemství úspěšného mateřství a já jim odpovídám pokaždé stejně: žádný zázračný recept neexistuje. Svým dětem jsem říkala: „Nelžete, nepodvádějte, nekradte. Nekuřte, neberte drogy, nepijte.“ Byla jsem přísná a náročná, ale vždycky milující a vřelá. Povzbuzovala jsem je ve sportování a soutěživosti a jejich život jsem obohacovala setkáními s rozličnými kulturami a uměním. Vždycky musely nést odpovědnost za své skutky a nedovolila jsem, aby jim *cokoli* prošlo. Vlastním příkladem jsem jim ukazovala důstojnost, pečlivost a odhodlání a stanovila jsem jim věku přiměřené povinnosti a zásady, které bez námitek dodržovaly – jinak by byl oheň na střeše.

Správně jsem je vychovávala a oni se báječně vyvedli. Zdá se to být prosté. A přesto jsou lidé šokovaní, když vidí, že z mých dětí nejsou trosky a nepotřebují intenzivní terapii. Veřejnost si často dělá nesprávné závěry. Podle pořadu *Saturday Night Live* by Don měl být upjatý, vážný a beze smyslu pro humor. Ve skutečnosti je ale velmi citlivý, sarkasticky vtipný a naprosto uchvácený svými pěti dětmi, které má se svou ženou Vanessou. Erica vidí *naprosto* špatně, jeho vlídnost si

pletou s naivitou. Eric rozhodně je vlídný, ano, ale je také moudrý, loajální, velkorysý, otevřený, bystrý, zdvořilý, je mistrem konverzace a je plný energie a nadšení. A Ivanka. No ovšem. Lidé si o ní myslí, že je neustále nablýskaná a elegantní, pořád se ovládá, že je to princeznička, ona je ale ve skutečnosti nohama na zemi, je empatická, bystrá, občas zranitelná a hluboce jí záleží na lidech, které má ráda, a na případech, za něž se postaví.

Rozhodla jsem se vyprávět příběh o každé z etap jejich životů od raného dětství po současnost, uvést na pravou míru pohled na to, jací opravdu jsou. Budu vyprávět také pár příhod ze svého vlastního dětství a mládí, abyste pochopili, jaká jsem doopravdy já. Matka utváří dítě. Všechno, co jsem potřebovala vědět o tom, jak být dobrým rodičem, jsem se sama naučila dlouho předtím, než jsem se stala první manželkou Donalda Trumpa. Pokud moje děti obdivujete a chtěli byste sami vychovat skvělé, ambiciózní vítěze, můžete čerpat tipy z těchto stránek – nebo z mých dětí samotných. Don, Ivanka a Eric přispěli svými vlastními příhodami a postřehy, uvedenými v rámečcích.

Ivanka

Jsem na naši matku ohromně pyšná a jsem nadšená, že tuhle knížku napsala. Je pro nás pro všechny úžasnou mámou, učitelkou a inspirativní osobou.

Zdaleka ne každá dcera by byla tak nadšená a hrdá, když se její matka chystá vyradit historky o jejím dospívání a jejích někdejších láskách. Ivanka ale neměla proč si dělat starosti. Vždycky se chovala skvěle. Dobře ví, že bych ji tehdy zabila, kdyby prováděla nějaké hlouposti.

Eric

Máma byla tvrdá. Nestrpí žádné nesmysly, a to se mi na ní moc líbí. Věřím, že právě neoblomnost je její největší výhodou. Je také elegantní, okouzlující a zábavná. Její osobnost zahrnuje široké spektrum vlastností. Okouzlujících může být plno lidí, možná ale nejsou tak nároční. Naše máma má legrační, trochu šibalský smích. Dokáže vyprávět historku a být přitom nesmírně zábavná. Současně jí ale sděluje svou neoblomnost, která vyžaduje respekt.

Co na to říct? To dítě mě má přečtenou.

Část první

HODNOTY ČESKÉ RODINY

Kapitola první

SLEDUJÍ NÁS

Před nějakými třiceti lety mne můj přítel Dennis Basso, návrhář kožichů tehdy nově otevřeného butiku na Madison Avenue požádal, abych se stala tváří jeho první módní přehlídky. Ve finále jsem kráčela po molu v dlouhém sobolím kožichu. V polovině osmdesátých let bylo hnutí proti přírodním kožešinám v plné síle. Ženy, které si vyšly v norkovém kožichu, se občas dočkaly toho, že je protestující z organizace PETA pocákali červenou barvou. Přátelé se ujišťovali, jestli jsem si opravdu jistá, že chci na přehlídce předvádět kožich. „Nebojíš se, co o tobě budou psát v novinách?“ ptali se.

„Ne, tisku se nebojím,“ řekla jsem. „Vyrůstala jsem v komunistickém Československu. Neustále nás sledovala tajná policie. Říkali nám, co máme jíst, kde máme pracovat, jak máme myslet. Přišla jsem do Ameriky užívat si svobodu a příležitosti. Hodlám se oblékat, jak chci, a od nikoho si do toho nenechám mluvit.“

To si pište, že jsem si ten sobolí kožich oblékla, a náramně jsem si to vychutnala. O mé účasti na přehlídce nikdo nenasal jediné špatné slovo, a i kdyby, naprosto nic bych si z toho nedělala. V zemi, kde jsem vyrostla, nebyly žádné svobodné tiskoviny, které by psaly o společenských akcích a módních

přehlídkách. Dokud jsem se v letech dospívání coby závodní lyžařka nepodívala na Západ, ani jsem nevěděla, že něco jako „móda“ vůbec existuje! A na nějaké protesty za zvířecí – nebo lidská – práva rovnou zapomeňte. Pokud jste vystoupili proti čemukoli, zatkli vás, zavřeli do vězení a víckrát už o vás taky nikdo nemusel slyšet.

Takže ne, nebojím se nikoho: reportérů, protestujících, ani bývalých manželů. Není pochyb o tom, že moje nebojácnost souvisí se skutečností, že jsem vyrůstala za železnou oponou.

Soudruh Josif Stalin ze SSSR zosnoval v únoru 1948 nepřátelské převzetí moci od demokratické československé vlády. Kohokoli, kdo se novému režimu vzepřel, poslali na doživotí do vězení. Než jsem se narodila, byla moje vlast svobodná a šťastná a v rozpětí pouhých několika měsíců byla demokracie demontována diktátorským režimem.

Narodila jsem se přesně jeden rok po stalinském převratu Milošovi a Marii Zelníčkovým, inženýrovi a telefonní operátorce, v průmyslovém městě Zlín (komunisti mu říkali Gottwaldov) na jihovýchodě země. Zlín, který leží asi 300 kilometrů od Prahy, byl městem, v němž se těm u moci podařilo dokonale odblokovat jakýkoli vliv Západu včetně informací o něm. Narodila jsem se předčasně, o dva měsíce dřív, vážila jsem jen půldruhého kila a rodiče pro mě ještě neměli vybrané jméno. Moje matka se obrátila na přátelskou ženu na vedlejší lůžku a zeptala se: „Jak jste svou dceru pojmenovala?“ Žena odpověděla: „Ivana,“ a tak mi to jméno dali také. Moji rodiče Rusy nesnášeli, přesto mi ale dali ruské jméno. Možná si mysleli, že mi to u Sovětů pomůže.

Než se chopili moci Stalinovi stoupenci, rodina mého otce byla zámožná. Moje babička Katrine byla ředitelkou Baťovy továrny na boty, největšího podniku v kraji. Odcházela do továrny v pět hodin ráno a řídila ji celý den, zatímco můj děda

Emmanuel byl v domácnosti, myl nádobí a nakupoval, což bylo převrácení genderových rolí ve čtyřicátých letech neslýchané. Obchodní prozíravost mám po babičce. Zanícení mám po otci, který navzdory silnému tlaku režimu odmítl vstoupit do komunistické strany. Zachoval si čest, ale musel se vzdát výhod – přístupu k lepší práci, bydlení a školám – ty získávali věrní straníci (často vládní špehové). Vždycky jsme byli sledováni. Když můj otec odmítl vstoupit do komunistické strany, nebyl persekvován, protože byl nadaný elektroinženýr a oni jeho schopnosti potřebovali. Vzpomínám si na svitky výkresů na našem kuchyňském stole a na tátu, který mě učil, jak se v nich vyznat, když jsem byla ještě batole – což je dovednost, která se mi náramně hodila při práci na Trumpových nemovitostech stejně jako tehdy, když jsem si nechávala zrenovovat svůj sedmipodlažní dům na Východní 64. ulici na Manhattanu.

Za komunistů žijí všichni na stejné úrovni v jedné obrovské rozsáhlé střední třídě. Nikdo není bohatý ani chudý. Lékař má stejnou životní úroveň jako zemědělec. (Výhody otcových rodičů za komunismu zmizely, ale Katrine v továrně na boty stejně dál excelovala.) Lidé nesměli samostatně podnikat, otevřít si obchod nebo si v garáži zřídit novou firmu. I kdybyste pracovali nesmírně tvrdě a dosáhli velkého povýšení, stejně byste dostávali prakticky stejný plat, a tak se nikdo nenamáhal. Jít za svým štěstím? Dělat, co vás baví? Pokud se to stalo, byla to čirá náhoda. Nikdo nemohl vynikat v profesích jako dekoratérství, projektování nebo developerství. Veškerou výstavbu a bydlení řídila vláda.

Náš dům byl státní, byla to dvoupodlažní užitková krabice s jednou rodinou v patře a jednou v přízemí. Tyhle naprosto identické betonové krychle byly postavené v pravidelných rozestupech, vypadaly jedna jako druhá. U každého domu byl maličký dvorek. Až do svých deseti let jsem bydlela v jed-

nom pokoji s rodiči a spala nejdřív v dětské postýlce a potom v malé posteli, kterou pro mě vyrobil otec. Když jsem byla starší, udělal mi místnost v nízkém prostoru mezi schodištěm a stropem. Dnes byste tomu se značnou dávkou velkorysosti mohli říkat „loft“. Bylo to tam maličké, ale moje, na stěny jsem si pověsila vlastní kresby. Nebylo tam místo na nic než na spaní. Moc jsem tam ani nečetla, knížky byly těžko k sehnání, a já navíc na pohádky neměla čas.

Ostatní holky ve škole, ty, jejichž otcové byli oddaní straníci, nosily kupované šaty. Mně šla všechno oblečení matka. Straníci dostávali víc přidělových lístků na maso, mouku a cukr než my a nikdy se nemuseli uchýlovat k obchodování na černém trhu, když jim ke konci měsíce došly základní potraviny. Nikdy jsme ale neměli hlad a nic nám nechybělo, protože moji rodiče byli příčinliví. Táta nosil domů kapry a sumce, které chytal v nedalekém rybníce. Máma byla geniální ve shánění a uchovávání potravin. Babička ji naučila ukládat jablka a mrkev do hrnců s pískem, kde vydržely celou zimu. Chodila do lesa na lišky a hříbky, trhala maliny a borůvky, které zavařovala, stejně jako hrušky a broskve. Čerstvé ovoce bylo v zimě prakticky nedostupné. Před Vánocemi se na pomeranče stály fronty dlouhé desítky metrů. Můj otec jednou čekal hodiny, aby mi koupil banán, když ho ale donesl domů a já ho ochutnala, ani mi nechutnal. K narozeninám mi matka pokaždé upekla dort s vanilkovou polevou a ovocem, což byla v zimě vzácná pochoutka.

Pro Američany, kteří vyrůstali v padesátých a šedesátých letech, je těžké představit si život bez televize, rokenrolu a drive-in kina, my ale žádnou takovou zábavu neznali. Elvis? Marilyn? Beatles? O jejich existenci jsme neměli tušení. Železná opona se tomu neříkalo nadarmo. Nikdo se nedostal ven a nic ze Západu neproniklo dovnitř. Hrála jsem si s panenkami, které mi vyrobila máma, vyšívala ubrusy

a ubrousky, a trávila čas se svým nejlepším přítelem, obrovským německým ovčákem Brokem, jehož štěkání připomínalo výstřely z pistole. Mohla jsem ho tahat za ocas, zakrývat mu oči rukama a jezdit na něm po dvorku jako na koni, a on si to nechal líbit. Zbožňoval mě a chránil mě. Když se ke mně někdo jen přiblížil, vrčel a vyděsil ho k smrti.

Nějaké desky a knížky jsme měli, ale jen ty schválené českými a ruskými komunisty. I moje školní učebnice byly cenzurované. O existenci Ameriky jsem věděla, protože ten veliký kus země byl vyobrazený na mapě světa, o životě v ní jsem ale nevěděla nic. Veškeré západní myšlenky, a hlavně americká kultura, byly zcela zapovězené. Žili jsme ve stavu, kdy jsme znali čistě jen svou rodinu, schválené umění a literaturu a sporty. Nevěděla jsem, o co přicházím, ani že vůbec je oč přicházet.

Komunisti zakázali i náboženství. Moji rodiče byli vychováni jako katolíci, pokud vás ale někdo od policie přistihl ke kostelu se jen přiblížit, trestem bylo značné zneprůjemňování života. Zastavovali vás na ulici, udělali vám domovní prohlídku nebo vám odebrali potravinové lístky.

Navzdory naší skromné obezřetné existenci se nám bohatě a štědře dostávalo lásky. Moji rodiče, oba naprosto senzační lidé, se šíleně milovali. Neustále se líbali, mě to ale nikdy nepřivádělo do rozpaků. Byla jsem pravá tatínkova holčička, věčně jsem ho objímala, šplhala mu na klín a držela se ho za ruku. Vztah Ivanky a Donalda v jejím dětství mi připomínal můj vztah s otcem. Připadalo mi naprosto nespravedlivé, když média vyhrabala jejich staré fotky a udělala z jejich náklonnosti něco nepatřičného. Lidé se mě ptají, co si myslím o Donaldových poznámkách o Ivančině kráse a já je odbydu mávnutím ruky. Jeho spontánní poznámky ho občas přivedou do problémů, ale na tom, jak blízcí si byli a stále jsou, není naprosto nic nepatřičného. Když byla Ivanka mladší,

dožadovala se jeho pozornosti, při každé příležitosti za ním chodila do jeho pracovny, opakovaně mu telefonovala z kanceláře školníka. Já dělala totéž s mým tátou. Přála jsem si trávit s ním víc času, on ale musel pokaždé odejít, aby chytil první ze dvou navazujících autobusů, kterými denně jezdil do práce. Pracoval neskutečně tvrdě, aby nám zajistil, co mohl, a aby mě připravil na život, v němž si člověk musí poradit sám. Měla jsem naprostou důvěru v to, že mě ochrání a že pro něj budu vždycky na prvním místě. Oba rodiče se ke mně, ke svému jedinému dítěti, chovali jako k princezně. Teoreticky bych tehdy byla ráda, kdybych měla nějaké sourozence, ale jelikož jsem se musela zabavit sama, stala jsem se nezávislou a soběstačnou.

Mámin život se točil okolo mě. Vstávala brzy za svítání, aby mě vzbudila, dala mi snídani, pomohla mi s domácími úkoly a s česáním, to všechno před mým odchodem do školy. Svůj „volný“ čas trávila máma prací telefonní operátorky v továrně na boty, nakupováním, uklízením, spravováním oblečení a vařením. Neumím si představit, jak těžké by to pro ni muselo být, kdyby měla víc dětí. Ve tři odpoledne mě vyzvedla ze školy a vzala mě na odpolední trénink, než zamířila domů, aby uvařila večeři a před spaním mi pomohla s učením. V posteli jsem byla denně v sedm hodin. V tu hodinu hráli v rádiu pokaždé stejnou lidovou písničku a to byl pro mě signál, že mám všeho nechat a jít spát.

Každé léto jsem jezdila k matčiným rodičům do jejich statku/vinohradu na Moravě. Matka mě ve městě posadila na vlak a já musela v půli cesty sama přestoupit. Upozorňuji, že mi bylo teprve šest let. Babička Anna si mě pak vyzvedla na druhém konci. Na vesnici byl život mnohem snazší než ve Zlíně. Například tam člověka na každém kroku nesledovala policie, a taky jsem nemusela každý den za svítání vstávat kvůli škole a tréninku. Mohla jsem si hrát se slepicemi,